

LƯNG ÁO CHA NGÀY GIỔ MẸ

Tuổi ngoài bảy mươi
Ở một nơi rất xa
Con bỗng nhìn ra vết mồ hôi trên lưng áo cha

Ở đây bây giờ là buổi trưa
Quê nhà sáng cha vừa thức dậy
Mấy mươi năm nằm đấy
Cha còn lạnh không cha?
Đêm qua con thức giấc
Nằm ru chuyện ngày xưa

Cha có nhớ, những ngày chạy giặc
Cha con mình cơ khổ lênh đênh
Lên thác xuống ghềnh
Đêm đêm trong vòng tay cha, con ngủ
À ơi...!
Nghe tiếng ru mẹ chờ

Cha có nhớ, quê mình những ngày yên giấc
Cha đạp xe miếng cơm manh áo mỗi mồn
Con ngồi sau nghe mùi lưng áo cha ngai ngái
Ướt đẫm một vệt tròn
Rồi thôi
Từ đó không một lần thấy nữa

Cho đến ngày cha nằm xuống
Quê hương đùng đùng binh lửa
Con vắng nhà
Về không kịp vuốt mắt cha
Giữa trưa mùa nắng đỏ
Lưng áo xưa nhạt nhòa

Cho đến hôm nay
Bốn mươi năm cha yên giấc
Con ở nơi đây

Vết mồ hôi lưng áo hiện về
Một mình con đứng lặng
Trong gió buồn lê thê

Thơ này con gửi cha
Làm nén nhang lạy mẹ
Năm nay ngày giỗ mẹ
Vợ chồng con xa nhà

NGUYỄN VĂN ĐẬU
(Auckland, 2-12-2010)